

J U H Á S Z G Y U L A:

TERCINÁK /Móra Ferencnek/

Az életutnak épp közép felén,
Ha visszanezünk, pajtás, a sötétbe,
Különös dolgot látunk, te meg én:

Mögöttünk elmúlt napjainknak éje,
És benne holdvilág gyér mosolyával
Fiatalságunk balgatag reménye.

Az én szívem már emlékezni általl,
De azt tudom, hogy előbb mind az emlék,
Mint életem, amit nem éltem által.

Csak készülődtem, hogy majd egyszer elmék
A napos és virágos oldalára,
De nem láttam mást, csak a naplementét.

Te is az ódon könyvtárnak zugába
Bujtál, ha künn a tavasz csókja égett,
És este irtál, sokat és hiába.

Mert ólomerdők erdeje mi végett,
Ha meghuzódni se tudsz benne végül,
És ujság rongya lesz minden, mi élet?

Mi marad itt meg végső menedékül
Az élet elfáradt Robinzonának,
Ha a vihartól minden álma szétdül?

- Egy jó szivar tán s egy szép, büszke bánat?

/1919/